

SAYI 03

SONBAHAR 2022

Bakış

İNSANA HAYATA EDEBİYATA BAKIŞ

içindekiler

04 Kübra KIZILTOPRAK
"Son Bahar Zamanı"

17 Öznur ŞAHAN
"Geri Dönüşüm
Kaynağıdır Sonbahar"

23 TEKNO BaKİŞ

08 Mesut HEKİMHAN
"Sarıının Yeri Başka"

19 Çınar Can ÖZYÜREK
"Sonbahar"

27 Mehtap KUTLU "Veda"

10 YAKIN PLAN

21 Mustafa DOĞAN
"Eylül Ve Önce"

29 Ali ÖZKANLI
"İyi Bir Soru Sorabildim
mi?"

31 Ömer Faruk KOTAY
"Eylül Felsefesi"

ÖNSÖZ

Eylül Ekim ve Kasım muazzam aylar
muazzam mevsim sonbahar...
Yeşil yaprakların sararıp bir başka
bahar için dalından düştüğü
zamanlar...

Ya sarı ağaç yapraklarının yollara
serilerek verdiği o alışlagelmiş eşsiz
karpostal görüntüsüne ne demeli?
Yürümenin ufkak spor yürüşlerinin
tadı da bu aylarda bir başka olur
değil mi? Yaz aylarına kıyasla daha
dingin sakin bir ortam oluşuyor, el
ayak çekiliveriyor, insan
kalabalıklardan uzaklaşıp kendini
dinlemeye vakit buluyor bu
zamanlarda... Yaz aylarındaki tatil
telaşı yerini eğitime kendini eğitme
bilgi havuzunu geliştirme telaşına
bırakıyor. Herkes kendi kabuğuna
çekilip yaza veda ediyor. Bizde bu
sebepten sonbahar aylarında BaKİŞ
sonbahar sayısında Spordan
Eğitimden ve Sonbahardan söz
etmeyi uygun bulduk.

BAKİŞ
İNSANA HAYATA EDEBİYATA
BAKİŞ

Son BaharZamani

YAZAN

Kübra Kızıltoprak

Yeni ağıllığının işaretini olan burnunu çekti, alışveriş merkezinin lavabosundan içeri girerken. Sabahın erken saatleri olması hasebiyle tuvalette yalnızca ben vardım. Kapıdangirip beni görünceirkildi.

Doğruca içeriye kabine geçti, sertçe kapıyı kapadı ve arkasından ağlama sesleri yükseldi. Nasıl davranışım gerektiğini kestiremedim, çit çıkarmadan olduğum yerde beklemeye başladım. Bir ihtiyacı olup olmadığını soracak sonra işlerime dönecektim. İçeriden gelen sesler benim gittiğimi zannederek daha daartmişti. Sesler o kadar içli ve yürek burkan cinstendi ki gitmediğim için memnun oldum.

Biraz zaman geçtikten sonra kapının kilidi yavaşça açıldı ve içерden çıktı.

Deniz yeşili gözleri ve kahverengi saçlarıyla muhteşem görünen bir kadın olduğunu ilk anda nasıl fark edemediğimi düşündüm. Ağlamaktan kızarmış gözleri beni görünce büydü. İlk şoku atlattıktan sonra yüzünü yıkamak için lavaboya doğru yürüdü. Sert bir ifadesi vardı. Yanına yaklaşıp iyi misiniz diye omzuna dokunma isteğimi bastırmak zorunda kalmıştım. Güzelliğini gölgelemeye çalışan bir şeyler vardı. Ama bu gözyaşları değildi. Onu incelediğimi fark etsin de istemiyordum. Aynada saçlarımla uğraşıyor makyajımı tazeliyor oyalanmaya devam ediyordum. Karşı duvardaki aynada başını kaldırınca göz göze geldik.

İyi olup olmadığını öğrenmek için en iyi vakit buydu. Nasılsınız iyi mi...? sorumu tamamlayamadan bana doğru yürüdü ve kollarını sardı boynuma. O anda da hiçkırıklara boğuldu. Ben de sıkıca sarıldım ona. Gözlerime dolan yaşları geri savuşturdum. Biraz sakinleşince bir kafenin sessiz bir köşesine oturduk birlikte. Ben sordum o anlattı. O ağladı ben sustum. Sonra masaya bir defter bıraktı. Yıpranmış sayfalarından anladım ki bu bir günlüğü. Tek tük sayfaları sağlam kalmış. Koparılmış sayfalar yüzünden dağılmaya ve unutulmaya mahkûm bir hatırlaydı.

Geçmiş kararlılık bir kadının hikayesini öğrendim. Geleceği aydınlichkeit olsun diye kesip attığı yıllarını ve bir gün yanın ışıkla aydınlanmış hayatı olduğunu. Günlüğünün sayfalarından dökülen ve kalbime ulaşan hikayesiyle gücüyle, görkemiyle içindeki küçük kız çocuğuyla Bahar'la tanıştım bugün. Siz de tabi.

07.10.1990

Bu gece dolunay var. Her yer aydınlik. Hele gökyüzü pırıl pırıl. Karanlıkların içinde var olduğumu bilir gibi. Hem kendini hem etrafını ısıtan güneş hem kendini hem etrafını aydınlatan ay, alabildiğine boşluk içinde sakladığı yıldızları parlatmış bu gecenin içinde bir andayım ben de. Neresinden başlasam hikâyeyin ne kadarını anlatsam da geleceğe mühürlesem acaba? İçimden geçenleri yazıya dökerek başlamak en iyisi galiba. Hikayemin en başına, iç döküşlerime tanık ol zaman. Tükenen benliğimin ve hayallerimin arasındaki uçurumlar artık kanyonlara siğmaz oldu.

Bir şeyleri elde etmek için sürekli mücadele halinde olmak kadar yoran bir şey yok. Hayat zaten sürekli bir koşturma elde etme ve çabalama üzerine kurulu. Bir de güvenli alan denilen ama esemesi olmayan bir yerde yaşamaya mecbur olmak sessiz kalmak ve sürekli baskılanmak aşırı zor. Yaşamaya mecbur bırakıldığım ve onların doğrularını kabul etmek zorunda olduğum karşı çıktığında da kabul görmediğim halimle artık yıpranmaktan bıktım.

Elde etmeye çabaladığım basit şeyler için başkalarının en ufak çabasına gerek bile kalmıyor. Mücadeleden sonra elde ettiklerim beni mutlu etmekten çıkmış. Yoruldum bıktım tüketdim. Sürekli aynı hikâye. Yazsam da anlatsam da konuşsamda düşünsem de.

05.08.1997

Korkuyorum. Ama beni asıl korkutan dalların yeşermemesi ya da çiçeklerin yeniden açmaması değil ki. Biliyorum onlar yeniden açacak. O yeşiller daha da yeşil olacak. Beni asıl korkutan rüzgâr. Onun her seferinde daha da kuvvetli gelen hali. Her seferinde daha çok kırdığı dalları. Zarar verdiği çiçeklerim. Tekrar açmaya tekrar yeşermeye cesaretimin kalmamış olması. Hep aynı yerden de kırılmıyorum üstelik. Kırılan dal büyür. Eskisinden yenileri çıkar. Ama farklı yerlerde dengeldikçe darbe, hangisine yeteceğini şaşırıyor köklerim. Hep bir set hep bir engel. Tam oldu dediği anda dimdik ayakta durduğumu düşündüğüm anda esen biryel.

Önce yalpalatıyor. Ardından da sersemlemiş halde diz çöküyorum. Düşüyorum ama son gücümle bir gayret uğraşırken esen rüzgâr... Bu sefer kalkmak hayal oluyor.
Bulunduğum yerden baktığında her şey çok güzel sanki. Bulunduğum yere ait değilim ama artık değilmez diye çabalamaktan vazgeçmiş haldeyim. Tam özgür hissettim dediğim nokta da almışım darbeyi. Her yükseliş sonunu düşündüren bir süreç haline gelmiş. Acaba ne zaman düşüş? Tam diyorum ki galiba bu sefer başardım. Aldığım darbe yeniden hatırlatıyor kendini.

Benliğini eziyor tatmine öyle ulaşıyor. Kendini güclü zanneden rüzgâr dediğim dedik biri haline geliyor. Büyüyüp serpilmeme kendi yolumu çizip kendi gökyüzümde süzülmeme izin vermiyor. Bahaneler arkasına saklanıyor. Ama biliyorum ki benlik duygusu içinde tatsak etmiş beni. Diyorum ki alıştım. Yel değer geçer beni. Kırması için o dallarımın yerinde olması yeniden çıkışları lazımlı zaten. Bazen ben bile nasıl kırıldığımı nasıl bu kadar camının yandığını anlamıyorum. Çiçeklenmek için gereken mutluluk çok uzak. Hayallerde bile değil artık. Anlıyorum.

Yıpranmış koparılmış sayfalardan kalan boşluğa bakıyorum bir süre. Hatırlaların arasında bıraktığı o hiçliğe savrulmadan hadi Bahar. Bugün olduğun Bahar için birkaç cümle yaz eski Bahar için. Onun artık var olan geleceği için güzel hislerini yaz. Bugünün tarihiyle başla yazmaya ve geleceğe mühürle mutluguñlarını. Ben bütün meraklımla anılarımıla anılarına eşlik ediyorum.

07.10.2022

Bugün Tam 25 yıl sonra yeniden doğdu güneş benim için. Bugün aydınlattı güneş hayatım yeniden. Bugün yeniden başlıyorum geleceğe mühür vurmaya. O zamanlar acısını yaşadığım her duyuma bugün teşekkür ediyorum. Bugün var olan beni var etti. Bugün bir ziyaretim sonrası hayatma dönüp baktım. Düşüğüm yerlerden hep kalkmış her düşüşümde elimi tutmasını beklediğim insanlara artık beklenetisiz yanaşmayı öğrenmişim. Sonra tatlı bir rüzgâr esintisinde kulağımda Sezen'in sesiyle görmüşüm gerekeni.

Bugün bana evrenden gelen mesajlarla geleceğin aydınlık yanını gördüm bir kez daha. Umut Et. Hayal Kur. Hep Sev. Kabul Et. Mutlu Ol Artık var olan bütün yara izlerini hep seninle var olmaya devam edecekleri için kabul et. Onu daha da iyileştirek hayatına dahil et. Seninle var olmaya devam edeceği için ona şükret. Güzel günler için yaşayıp evrenin olumlamasını tamamla. Zincir halkalarını eksik bırakma. Hayatında var olan insanların hayatlarındaki boşlukları önce kendilerinin tamamlamasına izin ver. Hayal kursunlar hep.

Hepsinin bir gün gerçekten olduğunu ve içinde yaşadığıın anın da onlardan biri olduğunu biliyorsun bu mutluluk sana yeter. Gelecek güzel günlerse dönüp baktığın geçmişin bir yol çizgisinden ibarettir sadece. Yuvarlak bir masanın başında içtiğin bir fincan kahvede kalan hatırdadır. Masa üzerinde rastladığın mor dalda. Bir demlik lezzetli çayda ve tadıyla damağını çatlatan tatlıyla hoş sohbet eten anda. Konuşmak için daha çok vakit var.

*Biten bir devrin anımsaması bu. Var olan ya da yok olanların bitişinin başlangıcı.
Kabullenmekle başlayan bir serüvenin gerçeklikle devam eden hali. Kış geçti benim
için. Artık hep huzurla beklediğim o bahar geldi. İlk ya da SON fark etmeden BAHAR
olduğumu biliyorum. Hayatımın kişlarına hep daha hazırlıklıyım. Hayatımın yazlarına
ise hep daha ümitliyim artık.*

*Hep umut var hayatta. Hep mutluluk var. Bir yerden yakaladığın noktada işte diyorsun
mesele orada biliyorum. Yeşillenip çiçek açabiliriz. O gün ki umutsuz kadın değilim
artık. Hislerime ve tanık olduklarımı acıyla bakan bir kadının hikayesini de
yaşamayacağım. Bugün hiç tanımadığım bir kadına anlattıklarımla onunla
paylaştığım özelimle günlüğümle her anımla ben bir bütünüüm. Ben günlüğünü yıllar
sonra bulmuş ve bugün var olan o güçlü kadınım. Yazdığım her harf için geçmişin
karankılık odasından çıkışıyorum. O aydınlık yoldangırıyor ve üzüldüklerimi ardımda
bırakıyorum.”*

*Bahar’ın yazdıklarıyla kendime geldim. Bir Frezya kokusu sardı her yanımı.
Karanlıkların aydınlık noktasına eriştiğini gördüm orada. Hayatına dokunan insanları
ve onlara dokunabildiğin hislerin var olabildiğini gördüm. Bir hikâyenin yeni sayfasına
tanıklık ettim aslında.*

*Bahar’ın yanımdan ayrılışını sonra elinde bir buketle tekrar gelişini fark etmedim.
Kalplerimizin zorlu yollardan geçip de yoldaş olacağını bilir gibi gelmişim buraya
bugün. Senede bir kez salınan çiçekleriyle güzelliklerin de beklenmedik vakitte
geldiğine işaret etti güven verdi Frezya. Bahar’ın yeni başladığı hikayesiyle ben hislerini
paylaştım. O da benimle hayatını. Çiçeklendik sonra. Hep Bahar kalmak için. Hep
bugün kiBahar olmak için.*

Sarının Yeri Başka

YAZAN

Mesut Hekimhan

Yaramaz çocuklar gibi toprağı yarıp çıktı ilk önce. Tomucuk tomurcuk yayıldı doğanın toprak adındaki halisinin üzerine. Kendi gibi milyonlarcası gelmişlerdi bile daha önceden. Yemyeşildi her yer.

Biraz bahar biraz güneş derken çiçekler sardı etrafı. Yaramaz çiçekler salındılar yaprakların arasından.

Bahardı adı, yaramazlık yapardı her zaman. Ne sığağına güven olurdu ne yeşiline. Bir yağmura dönerdi yüzünü bir güneşe. Soğuğunu kıştan sığağını yazdan sakladı. Ansızın dönerdi yüzünü gündüzlere. Yaz tuttu ellerinden baharın ve çekti kenara. "Sen kal burada, gösterişten başka işin yok senin," Yaz aldı onun yerini ve ısındı dünya. Sıcak, sımsıcak oldu yürekler. Sarı tüm canlıları ayırmadan. İnsanlar, hayvanlar, bitkiler, korkusuzca çıktılar dağlara kadar. Ama durmak bilmedi yaz yordu, yordu ve yordukça da bunaltı gündüzleri. Gece demedi, gündüz demedi. fırsat vermedi zamanın dinlenmesine. Meyveler ağaçları, ağaçlar toprakları yordu. Denizler karaları, dağlar ovaları derken insanlar da umutları yordular birer birer. Renkler çoğaldı, ışıklar çoğaldı. İrmaklar düğüm düğüm karıştı birbirine. Sarı bahar geldi. Okşadı yazın saçlarını tel tel. "Gel, sen de dinlen yorgun gönüllerin içinde." Önce sarı halalarını serdi yeryüzüne sonbahar. Güneşi sariya boyadı, ışıkları yorması diye gözbebeklerini. Birbirine karışan renkleri gördü sonra. Aldı eline fırçasını ve sarı tozlarını serpti renklerin üzerlerine. Yeşil yapraklardan maviyi sıyırp attı denizlere. Topladı meyveleri dallarından, kırmadan tek bir dalı. Sarı bir bakış kapladı bebeklerin gözlerini. Geçmişin yorgunluğunu sildi yüzlerden. Şaşkınlık baktı yeşil bahar sarı baharın yüzüne. Yaz, "Ben henüz gitmedim." dedi. Geçti karşılarına ve; "Dinleyin." dedi. "Dinleyin ve dinlendirin zamanı. Sen ey yeşil bahar, ne kıştan yanasin ne yazdan yanasin. Ne sığağına güvenilir ne de soğuna aldanılır. Yeşilsin neşelisin ama olgunlaşmış tek meyve sunmazsan dalından. Yaz, ya sana ne demeli. Sıckısın, Ne kıştan nasibin var ne serinletirsın geceleri. Oysa sarı öyle mi ya... Dinlenir geçmiş, geleceğin koynunda. Sıckaktan da soğuktan da nasiplenir insanlar. Rüzgari bilir, yağmuru bilir, güvenirler taşıma toprağıma. Yapraklarım sarıdır ama dallarında olundur tüm meyveler. Benden sonra beyaz kışın geleceğini bilir insanlar. Güvenirler bana. En koyu kahverengiler benimle güzeldir taze kahve kokusunda." Sararan bir yaprak usulca koptu dalından. Döne döne düştü toprağın üstüne, kendi gibi rengi solan arkadaşlarının yanına. Sarı bahar baktı dostlarının yüzüne uzaklardan gelmişcesine..." Sarının yeri başkadır, başka." dedi.

YAKIN LAN

KONUK:FURKAN ALTUNIŞIK
HAZIRLAYAN:
ÖMER FARUK KOTAY

ENGELİM BENİ DURDURAMAZ!

Ekmek almak gibi küçük bir hayalle yola çıkıp dünyada ilk olmaya uzanan hayat hikâyesi onunkisi sanki bir film karesi ama değil bu gerçeğin ta kendisi. Belki de başarının ilk perdesi. Bu röportajımızda dünyada bir ilki başarıp ilk engelli güreş hakemi olmaya hak kazanan genç arkadaşımız sayın Furkan Altunışık i konuk ediyoruz. Ekmek almak gibi küçük bir hayalle yola çıkıp dünyada ilk olmaya uzanan hayat hikayesini birde kendisinden dinliyoruz.

Bize kısaca kendinizden bahseder misiniz öncelikle sizleri tanıyalım?

İsmim Furkan Altunışık 20 yaşındayım engelli bir vatandaşım.

Altı aylıkken geçirdiğiniz ateşli hastalık sonucu bedensel engellisiniz bize bu sürecin nasıl geliştiğini anlatır misiniz?

6 aylıkken geçirdiğim ateşli hastalık nedeniyle hayatı engelli bir vatandaş olarak gözlerimi açtım. Ateşimin hiç düşmemesi ve devamlı ağlamam neticesinde ailem bir gariplik olduğunu sezip beni doktora götürmüşt böylelikle durum anlaşılmış.

Engelinizin hayatınızdaki yakınları nasıl oldu gerek siz gerek aileniz ve çevreniz buna ne tepki gösterdi?

Dönem dönem umutsuzluğa kapılsam da insanlara yardımcı olma arzusu ve hiç bir engelin beni durduramayacağına inancım olduğu için yeni umutlarla, hayal ederek, ailem ve dostlarının desteğiyle umudumu geri kazandım.

Uzun yıllar fizik tedavi hidroterapi aldınız hala daha alıyorsunuz? Bu tedaviler ne kadar önemli? Size faydaları nelerdir?

6 aylık iken geçirdiğim hastalıktan dolayı hiç oturamaz halde hayatı gözlerimi açtım bu dönemden sonra gerek farklı şehirlerde gerekse Erzurum da tedavileri e yoğun şekilde başladım ve memleketim Erzurum da ki rehabilitasyon merkezinde hidro terapi ve fizyoterapi almaya başladım ve 7 yılın ardından çok şükür destek alarak yürümeye başladım 3 yıl önce ise bütün işlerimi kendim yapabilecek duruma geldim çok şükür halen daha da tedavilerime devam ediyor ve şuan daha iyi durumdayım. Sanırım bu anlattıklarım dahi fizik tedavinin önemli olduğunu bir kanıtıdır.

Bir röportajınızda "Babam hep yürümemi ve bakkaldan ekmek almamı hayal ederdi. Şimdi hem kendi hayallerimi hem de babamın hayallerini gerçekleştirdim." Demişsiniz ekmek almakla başlayan bir hayalden Türkiye de ilk engelli güreş hakemliğine kadar olan sürecin nasıl gelişğini bizlere anlatır mısınız?

Evet babamın tek hayali bir gün senle birlikte ekmek almaya gideceğiz dediği günleri hatırlıyorum çok şükür şimdi onsuz ekmek almaya gidebiliyorum bu dönemde ailem hep bana inanarak arkamda durdular onlara ne kadar teşekkür etsem az. Uzun ve güzel bir yola çıkmaya niyetlendik çalıştık azmettik ve yaptık.

Güreş hakemliğine sizi iten ne oldu? Karar anınızı bizlere anlatır misiniz?

Düşündüğüm tek şey kendimi geliştirip topluma faydalı olmaktı. Bu bilinçte oluşum ve abilerimin milli güreşçi oluşu beni güreş camiasına itti. Camiamızda Erzurum Şampiyon Güreşçiler Derneği kurulum aşamasında bulunma fırsatım oldu. Buda şüphesiz hayatımın dönüm noktalarından biri oldu. Er Gür Der yönetim kurulu başkanı Doç Dr izzet uçan ve Onursal başkanımız Fatih Hikmet'in yönlendirmesi ve direktifleriyle Türkiye ve Dünya da bir ilk olacak olan güreş hakemliği için kolları sıvadım.

Sporcu kişiliğe sahip bir aileden geliyorsunuz dört kardeşten en küçüğü sizsiniz abileriniz milli güreşçi bununda karar anında etkisi oldu mu?

Tabi ki bu dönemde ailemin büyük bölümü sporcu oluşu bənim bu işin mutfağında yetişmem bana çok büyük avantajlar sağladı.

Güreş hakemliği için kurslara katıldınız orada nasıl eğitimler aldınız isteyen her engelli arkadaşımızda bu eğitimlere katılabilir mi?

Hakemlik için bir aylık bir kurs gördüm kursta gerek yazılı gerek pratik olarak bir çok eğitim alıp sınava tabi tutulduk. Birçok uygulamasını engelli insanlar kesinlikle yapabilir. 18 yaşını doldurmuş olan engelli arkadaşlarımızın Türkiye güreş federasyonun belirlediği kursa dilekçe şeklinde başvuru yapmaları (engelli olduğu da bu dilekçede geçmeli) ardından 1 ay boyunca federasyonun kurslarına katılmalrı yeterli olacaktır.

Aynı zamanda güreş üzerine faaliyet gösteren bir derneğiniz var sanırım birazda bu konuya değinelim ne dersiniz?

Erzurum Şampiyon Güreşçiler Derneği bünyesinde bulunmaktan gurur duuyorum. Erzurum Şampiyon Güreşçiler Derneği hayatımın bölüm noktalarından biri oldu. Başta Erzurum olmak üzere bütün ülkede kapsamlı çalışmalar yapıldı bu çalışmaların içinde bulunmak kendime güvenmemi sağladı. Derneğimiz amaçlarından bahsedecek olursak öncelikle Güreş sporunu, ata sporumuzu ülkemize etraflıca tanıtmak istiyoruz. Güreş yapmış ama başarılı olamamış bütün güreşçilerle dayanışma halindeyiz.

Yapamaz' diyenlere inat Erzurum'da okullar arası il seçimlerinde güreş hakemliği yaparak maç yönetiyorum. Demişiniz bu tür olumsuz tepkiler ön yargilar illaki vardır olacaktır. Ee ne demişler meyve veren ağaç taşlanır maalesef... Sizde olumsuz tepkiler olumlu bir sonuca dönüşüyor anlaşılan ne düşünüyorsunuz o krizi o anki durumu nasıl atlatıyorsunuz? Gerek olumsuz tepkiler üzerine gerek maç yönetmeye hazırlanırken maça çıkmadan evvel kendinizi ne şekilde motive ediyorsunuz?

Yapamaz diyenler vardı aslında bu beni iyice istekli hale getirdi ve ilk yönettiğim maçları bu tür düşüncelerde olan insanlara hediye etmek istedim. Bunun için azmettim.

Güreş camiasında sizden önce Türkiye de ve dünyada engelli bir güreş hakemi olmamış sizce neden?

Hakem olmamış çünkü yönlendiren ve yardımcı olmadığı için olduğunu düşünüyorum.

Hayatınızda ve bu hakemlik yolunda sizlere en çok destek olan üç ismi sorsam?

1. İsim ailem aile fertlerim diyebilirim 2. İsim Erzurum Şampiyon Güreşçiler Derneği Yönetim Kurulu Başkanı Doç Dr İzzet Uçan 3. Erzurum Şampiyon Güreşçiler Derneği'nin Onursal başkanı Fatih Hikmet Sevim.

Bir çok engelli arkadaşımızla zaman zaman bir araya gelip sohbetler ediyorsunuz onlara motive olmaları için ne söyleyorsunuz?

Evet, zaman zaman konferanslara katılma şansına sahip oldum. Öncelikle engelli insanların hayatın kopmamaları konusunda tavsiyede bulundum. Engelli insanlar kendilerine güvenmeliler. Kendilerine güvendiklerinde eminim birçok işi başarabilecekler.

Birazda toplumumuz da engellilerin yerini konuşalım ne dersiniz? Gerçekten engellilere doğru şekilde yaklaşımılığını, engellilere gereken değerin verildiğini düşünüyor musunuz?

Bence toplum olarak engelli insanlara doğru şekilde bakamıyoruz Ali, Ahmet nasıl ise Furkan'a da öyle bakılmalı diye düşünüyorum.

Engelliler üzerine sizce hangi faaliyetler yapılabilir?

Şu an bileyorum ama gelin engelli vatandaşlarımızı topluma kazandırıralım adı altında hangi faaliyet varsa altına imzamı atarım.

Güreş hakemliğinde ulaşmak istediğiniz hayalini kurduğunuz bir seviye var mı?

Güreş hakemliğimde ulaşmak istediğim son nokta olimpik hakem olmak.

Zamanınızı yönetebiliyor musunuz? Furkan Altunışık zaman yönetiminde başarılı mıdır?

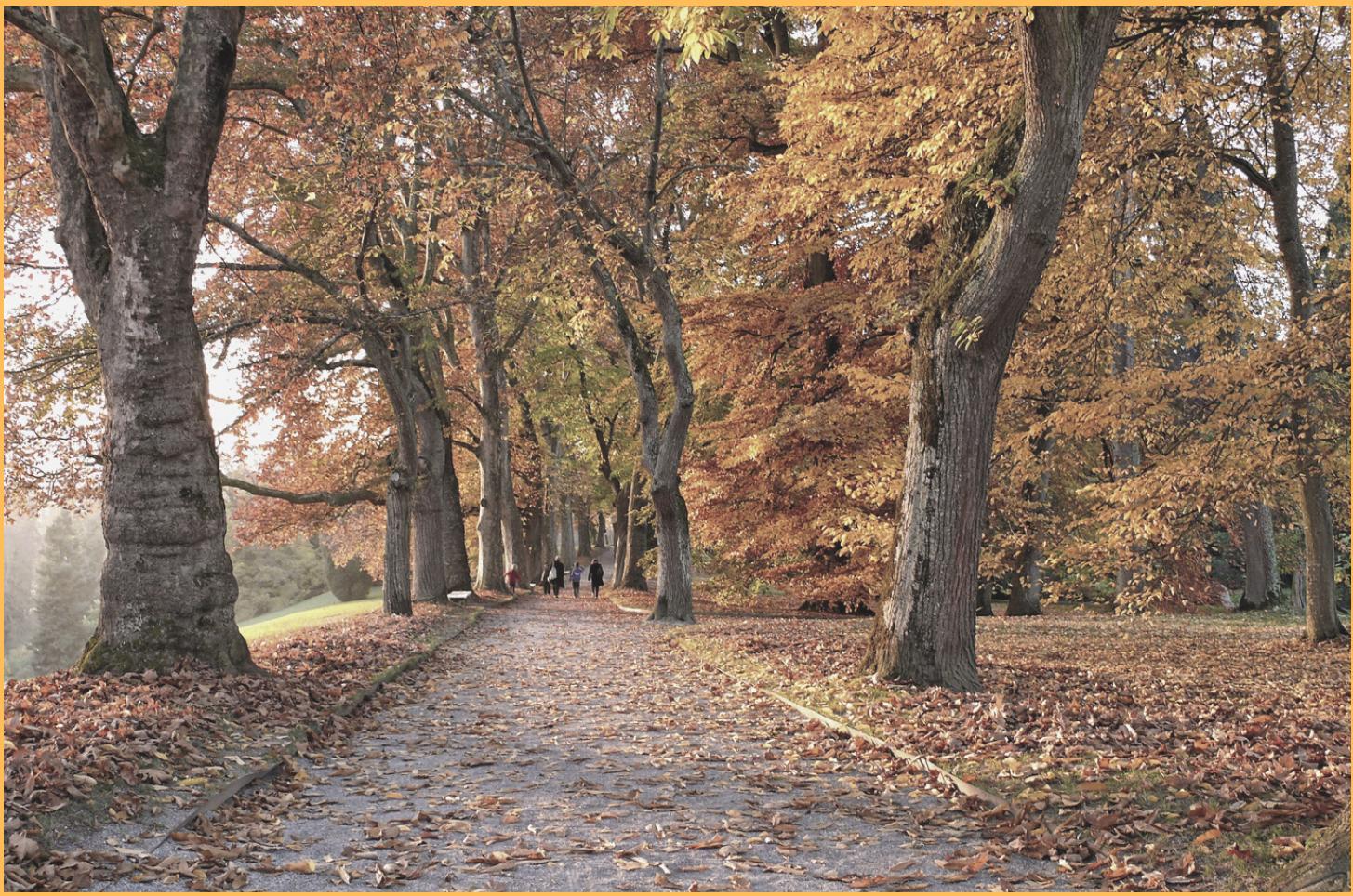
Evet, kendi adıma zamanımı doğru yönettiğimi düşünüyorum. Zamanın çoğu bölümde topluma nasıl faydalı olunur diye düşünerek çalışmalar正在做。

Karantina günlerinin farkındalık engellilere bakış açısı bakımından düşünüldüğünde olumlu bir etkisi olduğunu düşünüyor musunuz?

Karantina günlerinin insanlara engelli olmayan insanlara empati yaptırdığını düşünüyorum.

Son olarak engelli arkadaşlarımıza, bizlere söylemek istediklerinizi alalım.

Engelli arkadaşlarımız azimli, istekli olsunlar başarıya ulaşacaklardır. Başta size Sonrasında Hayatın Engelsiz Tarafı www.hayattan.net ekibine, Er Gör Der yönetim kurulu başkanı Doç Dr İzzet Uçan'a, Onursal başkanımız Fatih Hikmet Sevim'e gönülden teşekkür ediyorum.

Geri Dönüşüm Kaynağıdır Sonbahar

YAZAN

Öznur Şahan

Havalalar iyiden iyiye serinlemeye başlamıştı. Özellikle akşamları balkonda oturmak üşütüyordu. Anlaşılan o ki Cam balkona geçme zamanı gelmişti. Kahvesini yaptı (her zamanki gibi sade) ve cam balkondaki koltuğuna kuruldu. Sehpanın üzerindeki kitabı aldı. Kitap ve kahve en uyumlu arkadaştı onun için. İşte şimdi bu iki arkadaşı bir araya getirmenin zamanı gelmişti. "kahve kokusunu, kitap kokusunu ve yağmurdan sonraki Toprak kokusunu parfüm yapısınlar" yazan kitap ayracını alıp sehpanın üzerine bıraktı. Kahvesinden Bir yudum almıştı ki telefonu çaldı. Arayan arkadaşydı. Arkadaşı, heyecanlı bir şekilde "Hey bil bakalım seni neden aradım" dedi. "Yarın hep beraber sonbaharın gelişini kutlayacağız. Bizim kadroyu tek tek arıyorum ve haberin olsun "Hayır" cevabını kabul etmiyorum. Saat 2'de her zamanki yerde olacağız." "Sonbaharın gelişini kutlamak mı? Bu da nereden çıktı?" "Evet, ilk baharın gelişini kutladığımız gibi sonbaharın gelişini de kutlayacağız. Ne de olsa bunaltan sıcaklar sona eriyor." Özellikle son cümleyi söyleken mutluluğu sesinden anlaşılıyordu. Arkadaş şaka yapıyor olmalıydı. Yaz mevsimi, sıcaklar onun en sevdiği şeydi. Herkesin gölge aradığı anlarda o, güneşin tadını çıkarıyordu. Oysa şimdi ise ilgini, kemiğini ısıtan o güneş adeta el ayak çekiyordu buralardan. "Şaka yapıyorsun galiba. Benim gibi sıcakları seven, sonbaharın gelmesiyle hüzünlenen biri şimdi sonbaharın gelişini mi kutlayacak?" Dediğinde "Bundan sonra her mevsimi kutlayacağız" dedi arkadaşı kararlı bir ses tonuyla.

Ertesi gün evden biraz erken çıktı. Güneş henüz buralardan gitmeden bu son günlerin tadını çıkarmak için yavaş yavaş atıyordu adımlarını. "Ey Güneş! Benim, adımlarımı yavaş yavaş attığım gibi sen de yavaş yavaş git buralardan. Öyle gitmek için acele etme olur mu" dediğinde yanından geçen kişinin gülümserdiğini gördü. Acaba sesli mi düşünmüştü. Neyse olan olmuştu. Yolunun üstündeki parka girip bir banka oturdu. Ağaçlardan dökülen yapraklara baktı. "İşte bir ayrılık daha" dedi içinden.

Peki, sonbahar sadece ayrılık demek miydi?

Belki de yaprakların ağaçtan düşmesi bir ayrılık değil, toprakla buluşmasıydı. Biz insanlar da topraktan yaratılmıştık ve yine toprağa dönüyorduk. Biraz ileride belediye işçisi dökülen yaprakları süpürüp çöp kovasına atıyordu. Topraktan çıkan her şey yine bir şekilde toprağa dönmemiydi. Yapraklar çöp değil, doğal gübre olabilirdi. Meyve kabukları ve çekirdeklerinden kompost yapıldığını duymuştu. Pekala aynı durum yapraklar içinde geçerli olabilirdi. Bu konuyu araştırmalıydı. Saate baktı. Arkadaşlarıyla buluşma vaktine daha yarım saat vardı.

Hemen cep telefonundan internete girip "Sonbaharda dökülen yapraklar" yazdı. Okuduğu muhtesemi. Kompostlama, malçlama gibi yöntemlerden bahsediliyordu. Dökülen yapraklar, kahverengine dönene kadar olduğu yerde bırakılıyor ve daha sonra çim biçme makinesiyle ufanıyor son olarak ağaçların altına, sebze ve meyve bahçelerine, bostanlara, sera ve çimlerin üzerine malç'lanıyordu. Onun, hüzün ve ayrılık dediği yaprak dökümü aslında Toprak için büyük bir nimetti.

Arkadaşlarının yanına gidipte Sonbahar kutlamalarına hazır olduğunu hatta bunun için sabırsızlandığını söyledi. Şaşkınlık bakışları altında sandalyesini çekip oturdu. Kollarını masaya dayayıp anlatmaya başladı. Pazartesi günü belediyenin kapısını çalacağız ve...

SONBAHAR ...

YAZAN

Yazar Çınar

Yaz mevsimi, umut ışıklarının ruhumuzun en derinliklerine ulaşabilmesi için sonbaharın vedasını bekliyor. Üzerine yalnızlık örtüsü serilmiş, Sonbaharın durgunluğu ile yalnız kalma korkusu yaşayan bedenimiz, gökyüzüne bir isyan bayrağı açıyor, bu başkaldırış büyük ihtimalle rüzgarların menşei, belki de insanoğlunun bu menfi duygusal hali doğanın yalnızlığını ile birleşiyor, oysaki Yaz, Güneşin yanı başımızda olduğu ve tüm enerjisini hissedebileceğimiz, çok renkli bir canlılık hali sunuyor bizlere. Bu yoğun ışık demeti, insanların iç dünyalarını da aydınlatıyor sanki, içimizdeki çiçek kokuları ile bezenmiş esrarengiz gücün açığa çıktığını hissedebiliyoruz, ruhumuza işleyen bu mülevven ortamdan, bir başka dünyanın kapılarının aralanacağı zamana doğru yürümeye başlıyoruz. Güneşin kudretli bakisları arasında ayaklanan bedenimizin yerini, Sonbaharın, huysuz rüzgarları ile kararan bulutların gölgesi sarıyor yüreğimi. Gök yüzünün ağlamaklı bakislarıyla terk edilmişlik duyusuna kapılan ruhumuzun yalnızlığı karşısında bitap düşen bedenimiz, gökyüzünün ağlamasını bekliyor. Doğa zaten bana küsmüş, benden uzak, hatta Güneşinde benimle bir sorunu olduğunu duyumsuyorum artık, bu darginlik yalnızca bana duyulan bir gücenmeden ibaret değil sanki, Güneşin doğa ile debir kırgınlığı olsa gerek kiikimizden de uzaklaşmaya çalışıyor. İlkimizde bir kenarda sakinliğe çağırıyor.

Hırçın alev topunun yakıcı bakışlarının yerini rüzgarlar alıyor, tipki içimde esen deli rüzgarlar gibi... Ağaç dallarından silkelenen yapraklar dallarından bir bir ayrılırken, gönlümde de bir ayrılık türküsü calmaya başlıyor. Rüzgarın şiddetini artırmasına öfkelenen yüreğim, gökyüzünün çığlıklarını arasında kalan bedenime eşlik ediyor. Artık yağmurun dinginliğine bırakmak istiyorum kendimi.

Gökyüzünden akan her damla yaşın, toprak ile buluşacağını, ruhumuzdaki yorgunluklarında umutsuzluklarında toprağa akıp tüm olumsuzluklardan ruhumuzun arınacağını düşünüyorum, görüyorum esmer bulutların gökyüzü ile raksını.

Yazı şimdiden özleyen ruhumun derinliklerine kadar inecek bir yağmur damlasının başlangıcının haberini veriyor bu sahne. Oysa yağmur damalarının kalbime degen her noktasında, sonbaharın huzuruyla kaplanıyor canım. Yaza hasret ruhumun yerini, sonbaharın eşsiz sadeliğinin ortamında yer alan toprak kokusu ile bezenmiş mutluluklar kaplıyor sinemi. Güneşin doğadan kaçışının haklı bir sebebi olduğunu, ve insanlara dargin olmadığını, bize daha farklı güzelliklerin tabiat ana tarafından sunulması için geçici olarak ayrıldığını, yalnızca daha ayrımlı duyguların yaşanması için bizden uzaklaştığını hissediyorum. İşte tam bu noktada, aklıma bisikletim, doğa yürüyüşlerim geliyor, yazın yaşadığım harika zamanlar, doğanın sessizce kaçışını izlediğimiz, içinde bir çok sırrı barındıran fantastik ve eşsiz güzelliklerinde habercisi olan bu sade mevsimin içinde de bu güzellikler olamaz mı?

İşte böyle karmaşık ama sadelik kokan bir ortamda, yazdan kalma alışkanlıklarını uygulamak çok zor olmasa gerek. Bu bağlamda, doğanın firarı gibi hissedildiği veya tabiat ananın içine kapandığı bu mevsimde, kendimizi anlamanın, doğanın farklı yönlerini keşfetmenin tamda zamanı, işte tam bu bağlamda sonbaharın toprak kokusu ile yeniden doğmaya ne dersiniz?

EYLÜL VE ÖNCE

Bahar; bütün ihtişamı kainat üzerinde nakşederken toprağın her zerreinden adeta fişkiran hayat tüm canlıların yeniden yaradılışını resmeder. Gelen yaz o serin havaları alıp gider ve yerini bambaşka bir mevsime bırakır. Olgunlaşan mevsim tüm mahsulünü sunar insanoğluna. Bahar ve yazın muhteşem sunumu birden bir duraklama dönemine girer .Yazın sıcak atmosferinin son bulması sevindirirken, büyük bir uykuya hazırlanan dünyamız sararan renklerin bir veda tablosuna çevirir. Ve üzgün eylülde başlar.

YAZAN

Mustafa Doğan

Her zorluğun bir güzelliği vardır, her güzellik içinde bir ulaşılması saklar. Yazın bunlatan sıcaklığı yerini bambaşka bir şehrde bırakıp gider. Gök yüzünde başka diyalara uçan kuşlar, yeşil elbiselerini çıkarıp bitkiler, kendilerine barınacak yer arayan hayvanlar, bir kervan misali yola koyulmanın telaşını yaşırlar. Ve eylül tüm ihtişamıyla ve görkemiyle adeta tüm kainatı kendi yörünge sine alır. Bir başka deyişle hazan mevsimi başlar . Şairler eylülle aşktır eylül de şairler Günlerher gün azalarak biter insanoğlunun ömrü gibi.

Sonbahar koyunda beslediği hüznü her gününe yayarak tüm canlıların hayatına nüfuz eder. Kasvetli ve kaplı iklimi her canının o civil civil bahar ve yaz ışıltını alarak, yerine toprağın üzerinde var olan bitki hayvan ve insanın iliklerine kadar hissettiği bir hüznü bırakır. Ve eylül daha ilk gününden göçüp giden kuşların göçünü seyrettirir.

Bir devir yerini başka bir devire devrederek, kendini yenibaharlara saklar. İnsan ve eylül ne kadar da benziyor birbirine. Bütün acılar eylülün sırtına dayar hüzünü. Soğuk yağmurlar gözyaşları değil midir eylülün Koskoca dünyadan gitmenin en belirgin işaretini taşırken her zerre. Ayrılık içeren tüm şarkılar en güzel melodilerini eylülde söyler. Ve aşklar eylül de biter. Bütün gidenler eylünden geçer.

Hayat dediğin nedir ki? Kısacık bir zaman dilimi. Bazen acılarla, bazen mutluluklarla, bazen gözyası, bazen hüzünle dolu insan ömrü. Eylül içinden geçenleri söylese aynı şeyleri söyler belki de .Ömrün ikindi vaktin'den gelen eylül kışın önceki son hayattır. Son sözü şairler söylesin bütün hüzünüyle.

Cemal Süreya
Eylüldü

Dalından kopan yaprakların
Sararan yanlarına yazdım adını
Sahte bir gülüştən ibarettin oysa
Ve hiç bilmedin ellerimin soğunu...

Eylüldü.

Dalından kopan yaprakların
Sararan yanlarına yazdım adını
Sahte bir gülüştən ibarettin oysa.
Ve hiç bilmedin ellerimin soğunu.

Eylüldü.

Di'li geçmiş bir zamandı yaşadığımız
Adımlarımızın kısalığı bundandı
Bundandı gözlerimin durgunluğu.
Sarı sıcak cümlelerde sözün kadar yalan,
Ellerin kadar issız,

TEKNO BaKİŞ

METAVERSE GERÇEKLİK DUYGUMUZU NASIL ETKİLER

YAZAN

Naciye Ertürk

Günümüzde metaversenin geldiği noktanın büyüklüğü kaçınılmaz bir gerçek olup insanlarda ve ülkelerde büyük çaplı yankı uyandırmayı başarmıştır. Peki gelgelelim metaversenin çıkış noktasına metaversenin ilk kullanımının bir romandan geldiğini biliyor musunuz?

İki bin yılları öncesinde yazılan bir kitapta, bir roman kitabında ilk defa metaverse kelimesi kullanılmıştır. Bu kitap günümüzün sanal gerçekliğiyle o kadar bağıdaşmıştır ki yazarın bu kadar ilerigörüşlü olması şaşırtıcı bir gerçek olup çeşitli teorileri de beraberinde getirmiştir.

Bu kavramı Facebook'un evirilen hali metadan bilmeniz olasıdır. Metaverse kelimesi meta(öte) ünivese(evren) yani öte evren anlamına gelmektedir.

Yapay bir evrende sınırsız güçle istediğimizi yapabilir miyiz? Kim bilir belki de sınırlı olur. Aynı bizim evrenimizde çeşitli kurallar olduğu gibi.

Benzerlikler olduğu kadar farklılıklar da olacaktır. Bu farklılıklar arasında yüz yüze bir iletişimim daha az gerçekleşme ihtiyali karımıza çıkıyor.

İnsanlar nasıl bu süreçte adapte olabilirler? Gibi şeyler akla geliyor insanların sosyal bir varlık olduğunun bilincinde olarak yalnızlığında çeşitli psikolojik rahatsızlıklar doğurduğunu söyleyebiliriz. Yalnız olmanın getirdiği psikolojik rahatsızlıklar:

- Çekingenlik
- Düşük özsayı
- Düşük düzeyde girişkenlik
- Depresyon
- Reddedilmeye duyarlılık

Tabi bunun yanında ekranla normalden daha fazla bir zaman geçireceğimiz için fiziksel rahatsızları da düşünmek gerekirse onları da şu şekilde sıralayabiliriz:

- Göz yorgunluğu
- Bulanık görme
- Uzak mesafe odaklanma sorunları
- Göz kuruluğu
- Baş ağrısı
- Boyun ve sırt ağrıları

ihtimallerden kopup biraz da bilimsel gerçeklerle bakacak olursak ilgili araştırmalara baktıkımız gereklidir. Psikoloji ve metaverse kavramları oldukça farklı kavramlar gibi dursa da metavarste insan sayesinde oluşmuş insanla devam edeceğini biliyoruz peki bu yaratan ve yaratmaya devam eden insan bu durumdan bilimsel olarak nasıl etkilenir

İnternette de baktığımızla bununla ilgili sayılı kaynak olduğunu görüyoruz bazı araştırmalar problematik internet kullanımıyla şizoid kişilik bozukluğu arasında bağlantılar bulunmuştur. Sizce de öyle değil mi? Uzun süre bir oyuna girdiğinizde oyundan çıkışınca bir süre gerçek dünyayı algılamada zorluklar yaşamıyor musunuz? Sanal gerçeklik şu an bu boyuttayken bunu yaşıyor isek gerçekliğin boyutu arttığında nasıl hissederiz?

Peki neden kitap okur müzik dinlersiniz sorusunu yönelikliğimizde genellikle gerçek dünyadan kaçmak cevabını almamız biraz garip değil mi? Kim bilir belki de metavarste dünyası psikolojiye de farklı bir boyut kazandırır.

Metaversenin, öteki evrenin gidişatı sizce bizim düşünce yapımıza göre mi ileleyecek bu kadar muhteşem bir kavramın farklılıkları olmayacağı mı?

Teknoloji gelişip bu boyuta geliyor ise neden bu teknoloji insanı düşünmesin belki de metavarste birlikle insanlar farklı bir boyut kazanıp yapay evrenle bütünlük sağlarlar. Şu an için derin bir bilinmezi olan metavarstenin insan üzerindeki etkileri yakın zamanda deneyimleme şansı bulacağınızdır. Bununla ilgili yapılan çalışmalar da gün geçtikçe artacak olup bizim de daha bilincli bir şekilde metavarseyi değerlendirme şansımız olacaktır.

Bununla ilgili bilim kurgu kitapları okumak ve yine filmler izlemek bizi geleceğe yaklaştıracaktır. Kim bilir belki de 50 yıl sonranın geleceği şu anda ki zihinlerde saklıdır.

VEDA

YAZAN

Mehtap Kutlu

Bir sonbahar günüydü, ağaçlarda renklerin dansı, yererde yaprak dökümü.

Kadın açtı pencereyi dolu dolu çekti havayı içine, kararlıydı artık dönüşü olmayan bir yola girmişi.

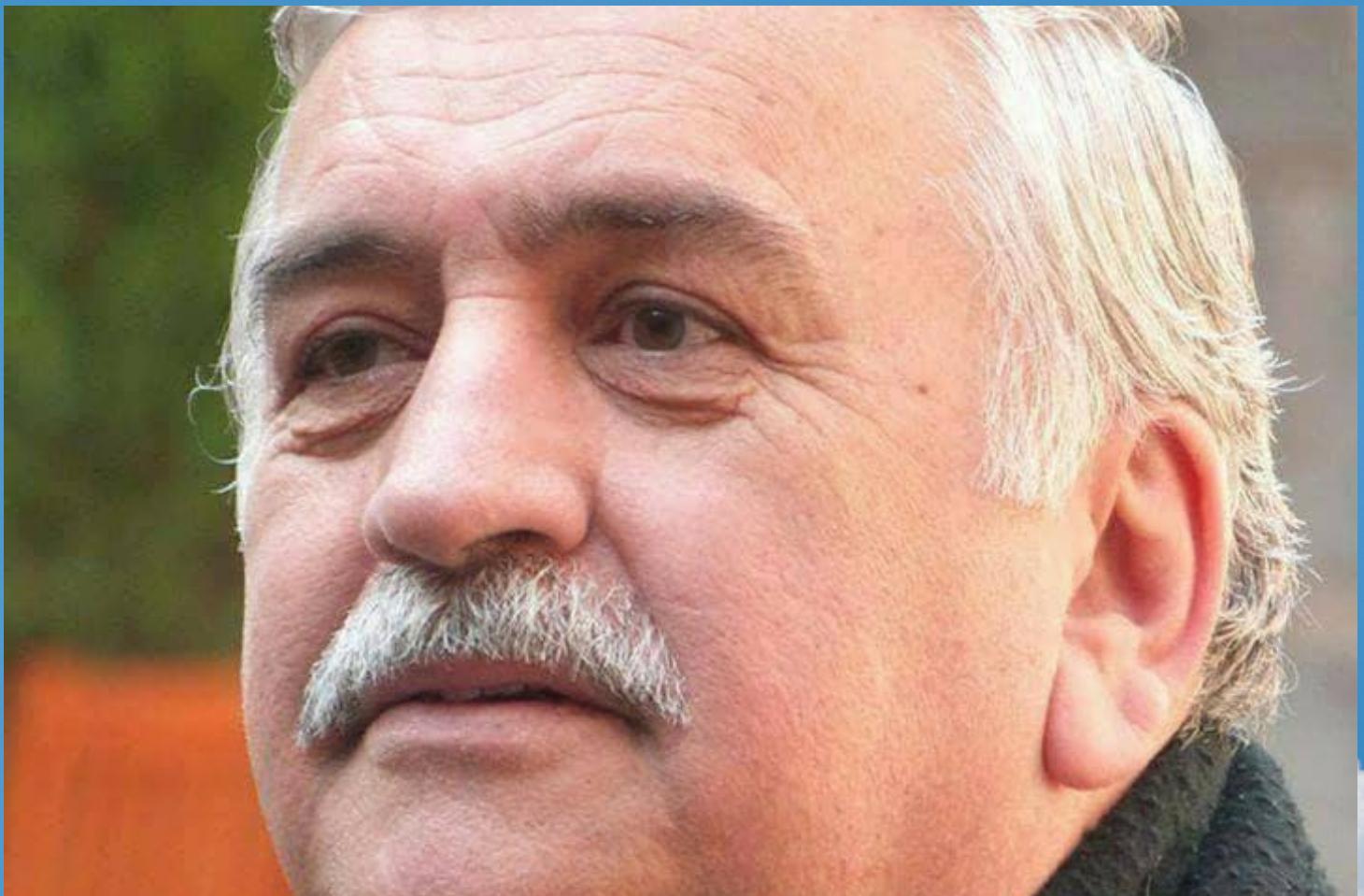
Severek evlenmişti oysaki Hatice ve Ali, hatta beraberliklerine izin vermeyen ailelerine karşı da dimdik durmuşlardı. Ali yine de sevmiyor değildi Hatice'yi zaman zaman bağırsa, öfkeliense, şiddete de başvursa da severdi de bir yandan, vazgeçemezdi hiç ondan.

Çocuğunun gözü önünde defalarca kez yerden yere savrulan Hatice için artık tahammül sınırının sonuna gelinmişti. Pencerenin kenarında sessizce elini yüzüne almış düşünüyordu. Çocuklarının doğuştan hasta doğması, acaba kendi suçu muydu? Bundan mı sınırını saçının teline bile kiyamadığı Hatice'den alıyordu Ali? Çocuğu Efe ile gözeye geldi. Buna daha fazla katlanamazdı. Hastalık yükü, belli ki ağır gelmişti Ali'ye. Ardı arkası kesilmeyen kontroller, tedaviler, gece nöbetleri hayatlarını alt üst etmişti. Etrafta destek olabilecek kimse de yoktu üstelik. Herkes bi kenara çekilmişti en yakınları bile.

Düşündü Hatice, baktı tekrar ağaçtan düşen yapraklara. Demek ki zamanı gelmişti artık onda da sonbaharın. Evliliğin sonbaharı idi ama kara kişi ise düşünmek bile istemedi. Hazırladı çocuğunu kolundaki morlukları ondan saklamak için hırkasını çektiştire çektiştire çıktılar evden.

Mevsim sonbahardı, kış Çetin gelecekti ama gönülde ilkbaharın umudu. Gülümsedi çocuk, annesinin elini sımsıkı tuttu. Ayaklarının altında hisıldayan yapraklar gökyüzü bulutlu kalp buruk ama adımlar kararlı...

İYİ BİR SORU SORABİLDİN Mİ?

YAZAN
Ali Özkanlı

Öğrencilerimizin aileden göremediği ilgiyi, sevgiyi ve şefkatı öğretmen olarak bizden beklediğini unutmayalım. Öğrencimiz dikkatimizi çekmek için olumsuz davranışlara yonelebilir. Onlara karşı içten, samimi bir şekilde gülümsememiz, sıcak bir bakışımız, hal ve hatırl sormamız onu kazanmamız için yetebilir. Herhalde bunlar bir öğretmen için zor olmasa gerek.

İnsanların birbirlerine güven duyması çok önemlidir. Bu duygular kalpten kalbe geçer. Sözle, yalvarmakla güven oluşmaz, ancak güzel davranışlarımız güven sağlar. Birbirimizi anlamamız gereklidir. İletişimsizlik insanı rahatsız eder, anlamak ve anlaşılmak huzur ve mutluluk verir. Anlaşılmamak ruhu karartır, şüphe ve tedirginlik uyandırır. İnsanlar birbirlerine yardım ederse, paylaşmayı bilirse, sadece kendini değil, başkalarını da düşünürse hayatı dolu dolu yaşar. İyilik yapan iyilik bulur. Dostluk eken dostluk bulur, kin eken kin bulur.

Başarısızlık sadece öğrencinin yetersizliğinden, dersin zor olduğunu, öğretmenin iyi anlatamadığından kaynaklanmaz. Anlatma ve anlama yönteminden de kaynaklanır. Başaramadığımız zaman üzülmek bize hiçbir şey kazandırmaz. Üzülmek yerine yaptıklarımızla sevinmeyi öğrensek herhalde çok daha mutlu oluruz. Bazı öğretmenler öğrencilerini bazı anne-babalar da çocuklarını çok sevdikleri halde, bazı geleneklerin etkisi altında kalarak sevgilerini gizli tutup pek göstermezler. Yani sevgi konusunda cimridirler.

Gerek öğretmenlerimizin gerek anne ve babamızın bir tek davranışıyla onları değerlendirmemiz doğru olmaz. Öğretmenimizin, anne-babamızın psikolojisi her zaman aynı değildir. Öğretmenler, anne-babalar bazen de sevgisini nasıl göstereceğini bilemez. Onlar da çevreden etkilenmektedir, görüp duydukları, gördükleri olumsuzluklardan çekinerek çocukların korumak için aşırı bir titizlik gösterirler. Hiçbir öğretmen ve anne-baba çocuğun kötü olmasını istemez. Ancak çocuğa iyilik yapayım derken, istemeden kötüüğün sebep te olabilir.

Çocuklar bizim çiçeklerimizdir. Tüm dünyayı çiçeklerden oluşan bir bahçeye çevirmeye ne dersiniz? Öğretmen olarak her çiçeği kendi renginde açan bir çiçek olarak görüp ona göre davranışmalıyız. Öğrencilerin bazıları bilgiyi bilgi olduğu için değil, öğretmen tarafından takdir edilmek, öğretmenin gözüne girmek, ondan aferin almak için iyi öğrenci olmaya çalışır. Öğretmen çocukların gözlerinde gördüğü ışılışa bir şeyi anladıklarında yüzlerindeki ifadeye önem vermelidir. Onları desteklemeli, cesaretlendirmelidir.

Öğretmen meslektaşlarına öğretmenliğin önemini anlamalarını ve öğrencilerini geliştirmek için kendilerini öğrencilerine adamalarını istemelidir. Öğretmen okyanus gibi tüm çocukların içine alabilecek bitmez tükenmez bir sevgi kaynağına sahip olmalıdır. Öğretmen sorumluluk duygusu gelişmiş bir kişiliktir. Mesleğinden, öğrencisinden, hayat şartlarından, zorluklardan şikayet etmek yerine, yapacağı şeylere karar verip, onları uygulamak zorundadır.

Herkes sorumluluğu birbirinin üzerine atıyor. Üniversite hocası öğrencinin sorunlarının kaynağını lisedeki eğitime, lise öğretmeni ilköğretimdeki eğitim eksikliğine, ilköğretim öğretmeni de aileyi sorumlu tutuyor. Aile de bütün suçun sisteme olduğunu söyleyerek, herkes topu birbirine atarak sorumluluktan kaçıyorlar. Sorumlulukla özgürlük beraber gitmelidir. Özgürlüğün olmadığı yerde sorumluluk, sorumluluğun olmadığı yerde özgürlükte olmaz. Öğrencilere kendi düşüncelerini söyleme ve uygulama şansı tanınmazsa, öğrenciler gelişmez.

Nobel ödüllü fizyoloji profesörü VERNON başarısının altındaki sebebi şöyle açıklıyor. "Başkalarının sormadığı soruları sordum ve sormaya devam ettim, öğrenciliğimde herkesin annesi çocuğuna, öğretmenin sorusuna iyi cevap verebildin mi? diye sorarken annem bana; "Bugün öğretmenine iyi bir soru sorabildin mi?" derdi diyor. En iyi öğrenme yolunun soru sormaktan geçtiğini unutmayalım.

EYLÜL FELSEFESİ

YAZAN
ÖMER FARUK
KOTAY

Yaz defterini yavaştan kapatmış bulunuyoruz şimdi ise sahne sonbaharda aylardan ise Eylül herkese hüznü çağrıştırmakta. Araf'ta kalan bir mevsim olmasından mı yoksa başka bir mevzudan mı bilmem ama insanlarda daima kafa karıştırıp duygusal yoğunluğu yaratmakta. Bu sebepten ötürü birazda şiir yazmayı, okumayı sevenlerin ayıdır Eylül ayı diyebilirim. Eylül ayı kendi içinde hafif mayhoş şarkılarla ayrıllıkların, yalnızlıkların düşünüldüğü karakteristik bir zaman dilimi olma özelliğini de taşır.

Aslında tam kahve keyfi zamanıdır. Bana sorarsanız fonda bir Sezen Aksu parçası da iyi gider. Belki de içimizdeki bir hasret yarasına şöyle bir degeip te geçer. Aslında sonbaharda Eylül de insan birazcık kendini yaşar, birazcık kendini dinler. Kalabalıktan öte bir yere siner. Belki bir kitapta arar teselliyi belki de bir şairin şiirine, sitemli sözlerine gizler anlatılmayan anlamlandıramadığı hislerini. Eylül insana Pencereden ağaçların yapraklarını dökmesini izletirken buna hüzünlendirirken aynı zamanda gelecek aydınlık günlerin hayalini de kurdurur. Yani bu yönyle tam bir ikileminde bırakır.

Bu ikilem sayesinde herkesin hayatından çıkarım yapmasını sağlar. Kimine iyiyi gelecek günleri andırır, kimine ise karanlığı kötü zamanları anımsatır. Eylül insanı tam anlamıyla özgür bırakır. Eylül sizden Haziranın neşesine kapılmanızı veya Ocağın kişiye gömülmeyi istemez Kapıları daima her iki taraf içinde açık bırakır. Griyi andırır. Yani hayatın her rengini taşıır. Her mevsimden biraz barındırır. Aslında Eylül hayatımızın her yönünü bize ayna görevi görüp yansıtır. Evet evet hiç abartısız söyleyorum kazanmayı kaybetmeyi beklemeyi, sabretmeyi, gelecek günler için ümit etmeyi, özlemi, gidenleri, anıları, yalnızlığı, tamamlanamamış aşkları, acayı, tatlıyı içinde harmanlayıp bize yaşamakta olduğumuz hayattan alıntı yapıp bir ayna görevi görür. Tüm bunlara totalde bakacak olursak kendi içinde Eylül ayının bir karakteri olduğunu dahası sağlam bir felsefesi olduğunu rahatlıkla söylemek mümkün. O yüzdede eminim ki içinde bulunduğuümüz Eylül ayı birçok insan için diğer aylara nispeten özel bir yere sahip olmaktadır. Her geçen yıl biz insanlar gözünde değerlendirmekte ve konumunu az önce bahsettiğimiz üzere korumaktadır.

Bu yazı kayserihakimiyet2000.com da da yayınlanmıştır.

HAYATIN ENGEKSİZ TARAFI
WWW.HAYATTAN.NET İN
KATKILARIYLA

BAŞA DÖN